

ת"פ 13065/08/15 - מדינת ישראל נגד ליאור דרורי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 13065-08-15 מדינת ישראל נ' דרורי

לפני כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד סטי
נגד
הנאשם ליאור דרורי
ע"י ב"כ עו"ד מנדלמן

גזר דין

השתלשלות ההליך:

1. ביום 18.12.16, במסגרת הסדר טיעון דיוני, הודה הנאשם בכתב אישום מתוקן והורשע בעבירות הבאות:
 - א. גידול סם מסוכן, לפי סעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש) תשל"ג-1973.
 - ב. החזקת כלים להכנת סם שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 10 רישא לפקודה הנ"ל;
2. בהתאם למוסכם הופנה הנאשם לשירות המבחן למבוגרים והתקבלו בעניינו חמישה תסקירים מהימים 7.5.17, 23.8.17, 24.8.17, 14.1.18 ו-1.7.18. המלצתו של שירות המבחן היא לעונש טיפולי-שיקומי של מאסר מותנה וצו מבחן.
3. עוד לפני ראיות הצדדים לעונש:
 - א. תצלומי הסם שנתפס ו"חממת הגידול" [תע/1];
 - ב. רישיון קנבוס רפואי לבנו של הנאשם, שתוקפו מיום 28.2.17 ועד ליום 28.2.18 [נע/1];
 - ג. צו החיפוש מכוחו נערכו החיפוש בדירה בה נתפס הסם [נע/2],
 - ד. עמוד אחרון בהחלטת וועדת האבחון מיום 10.11.13 בעניין בנו של הנאשם, לפיה בנו של הנאשם מתפקד ברמת פיגור שכלי קל עד בינוני, לוקה בהפרעת קשב וריכוז (ADHD) ואינו יכול לדאוג לענייניו [נע/3].

ה. אחיו וגיסתו של הנאשם העידו ביום 6.11.18: בעדויותיהם הרחיבו ותיארו את הקושי העצום שמטילים הטיפול וההשגחה על הבן, שכיום הוא כבן עשרים (ודי אם אזכיר שהבן מתקשה בשליטה בסוגרים), ואת החשיבות הגדולה והמיוחדת של הנאשם בעולמו המצומצם של הבן [ע' 10-11 לפרוטוקול];

ו. מכתב המלצה מהחברה בה מועסק הנאשם, מיום 2.4.17 [נע/4];

ז. אישור מהמדור העירוני לטיפול בהתמכרויות מיום 4.11.18, לפיו הנאשם מצוי בטיפול מאוגוסט 2017, משתף פעולה בטיפול ונקי מסמים [נע/5];

4. הצדדים הסכימו על הרשעת הנאשם אך נחלקו לעניין העונש, וביום 6.11.18 נשמעו טיעוניהם: התביעה הציעה מתחם עונשי בין עשרה לבין 24 חודשי מאסר, ועתרה לעונש של עשרה חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס ופסילת רישיון נהיגה. בסיום טיעוניה הוסיפה התובעת המלומדת ואמרה ש"במידה וביהמ"ש לא ייעתר לעתירת המאשימה, נבקש להטיל גם צו מבחן";

ההגנה עתרה לאימוץ המלצתו של שירות המבחן, להטלת עונשי מאסר מותנה וצו מבחן;

5. בתום הדיון ביום 6.11.18 הסכימה התביעה לדחות את מועד גזר הדין, שנקבע בתחילה ליום 7.11.18, על-מנת שהסניגור יוכל להציג בפניה מסמכים ונתונים שונים. הידברות הצדדים לא הובילה לשינוי עמדותיהם וגזר הדין ניתן אפוא עתה.

מעשי הנאשם:

1. במועד לא ידוע בחודש פברואר 2014, בחדר בדירה אותה שכר, הקים הנאשם מעבדה משוכללת לגידול קנבוס.
2. המעבדה הכילה ציוד רב שעיקרו מכשירים וכלים המשמשים לגידול הסם, הכנתו וצריכתו, בעלות כוללת של מעל ל-20,000 ₪, לרבות: 9 גופי תאורה, 11 שנאים, כבלים חשמליים, שקעים ומנורות, פילטר פחם, מאוורר, מערכת השקיה, שרוולי אוורור, בקבוקים עם חומרי דיזון, חביות, מקדחה, ונייר כסף ששימש לעטיפת הקירות וחלון החדר בו הוקמה המעבדה.
3. הנאשם גידל כך 358 שתילי קנבוס, שבעת מעצרו של הנאשם ביום 23.6.14 שקלו יחד 4.29876 קילוגרם.

נסיבות הקשורות במעשי העבירה - קביעת מתחם העונש ההולם:

1. כידוע, פגיעתם של הסמים בחברה אינה נקודתית, אלא משתרעת על מרחבים וזמנים נרחבים: נפגע הצרכן המתמכר, נפגעת משפחתו, נפגעים אלו הניזוקים מפעילותו הפלילית של הצרכן המבקש לספק את הדחף לסם, ובנוסף - מעגלי היצור והשיווק של הסם מייצרים כשלעצמם פעילות עבריינית הנלווית לעצם העיסוק בסם, והרווחים העצומים מגיעים לעתים קרובות לארגוני פשע וטרור ומאפשרים את פעילותם הפוגענית.

2. במקרה דנן מדובר בגידולו של סם "קל" מסוג קנביס, כך שחלקם של הנזקים המלווים את העיסוק בסמים אחרים אינם רלוונטיים. עם זאת, גם פעילות זו אסורה ומזיקה, ויש אפוא לתת משקל להיקפי הנזק, הפוטנציאליים והקונקרטיים, שהם תולדה של מספר השתילים וכמות הסם.

3. מדובר בביצוע עבירה מתוכננת, שבוצעה לאורך כארבעה חודשים, תוך השקעת מחשבה ומשאבים, שהניבה שתילים רבים וכמות סם ניכרת. לעניין זה יש להדגיש, כי למספר השתילים יש משמעות רבה ביחס למשקלם, שנעוץ בנקודת הזמן האקראית בה התגלו. הנזק הקונקרטי שבהפצה או צריכה של הסם נמנע, הודות ללכידתו של הנאשם, והנזק הפוטנציאלי רב הוא בהתחשב בכמות השתילים שעתידיים היו לגדול לתפארת לנוכח השקעתו של הנאשם בטיפוחם.

4. הסיבות לביצוע העבירות:

א. לנוכח משקל הסם שנתפס, על הנאשם להרים נטל כבד ולהפריך חזקה הקבועה בפקודת הסמים, ובכך כשל לחלוטין, כמפורט להלן;

ב. הנאשם טען כי גידול הסם נועד לשם הפקת שמן מהצמחים, לצורך טיפול בבנו שלוקה במוגבלות שכלית והפרעות התנהגותיות, ובחודש פברואר 2017 קיבל אישור לשימוש בקנאביס רפואי;

ג. עוד טען הנאשם כי נהג להשתמש בעצמו בסם, לצורך הירגעות;

ד. הנאשם, שעובד כנהג בחברה לשירותי לוגיסטיקה, לא הציג תשתית ראייתית, ולו לכאורית, למקור הכסף שהשקיע בצידוד המעבדה;

ה. הנאשם גם לא הוכיח את השימוש הנטען בסם שגידל ושהפיק, ובוודאי שלא הראה כי השימוש הבלבדי בסם היה לצרכיו שלו ולצרכים רפואיים של בנו;

ו. הנאשם גם לא הבהיר מדוע נקט בדרך עבריינית דווקא, ולא בדרך המלך של מרשם רפואי ואישור שימוש;

ז. ועל כל-זאת - הטענות נשמעו מפי הסניגור המלומד, כשהנאשם עצמו לא העיד; וכן מפי הנאשם טרם גזר הדין, כשטענותיו העובדתיות אינן יכולות לשמש בסיס לקביעת ממצאים, בהיעדר האפשרות להעמיד דבריו במבחן החקירה הנגדית. ללא עדותו של הנאשם וההזדמנות לחקירה נגדית, לא מתקיים בסיס ראייתי לטענות אלו (ועוד ראו סעיפים 40(ב)(2) ו-40(ד) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, והלכה שנפסקה בע"פ 4215/18 ח'טיב נ' מ.י. (2018));

ח. כיון שכך, נדחית טענת הנאשם, והמשמעות היא שהסיבה לביצוע העבירות היא הסיבה השכיחה והרגילה - הרצון להשתמש בסם ולהפיצו תמורת טובת הנאה;

ט. גם לו היתה טענתו של הנאשם מוכחת ומתקבלת, לא היה בכך כדי להקל בחומרת מעשיו: אין לקבל, ולו במעט, דרך זו של פתרון פלילי ומזיק לבעיות אישיות וכלכליות. לעניין זה

השוו דברים שנאמרו בעפ"ג 39588-03-14 דגן נ' מ.י. (2014):

אפילו היינו מקבלים שהמערער סובל מבעיות רפואיות שונות וכי השתמש בשל כך בסמים, לא היה בכך לשנות את מסקנתנו. המערער איננו יכול לעשות דין לעצמו, להחזיק מעבדה לגידול סם ולגדל סמים בהיקף של קרוב ל- 3 קילו, כל זאת על דעת עצמו וכדי לשרת את מטרותיו. אם סבור המערער כי הוא זכאי להשתמש בסם בשל מחלותיו, יתכבד ויפנה להליך הקבוע בחוק בנושא זה ויקבל אישור לקניית הסם.

ועוד ראו ת"פ 5391-02-14 מ.י. נ' חנא (2015) ות"פ 15425-02-14 מ.י. נ' גילוני (2015).

5. זה מכבר נקבע, כי סוג גידול זה הפך ל"מכת מדינה"^[1]: אין לטעות בגידול שבהיקף התופעה בעירנו ובמחוזנו, שהפכו באופן בלתי-צפוי למרכז של חקלאות משוכללת ומכניסה, כפי שניתן להסיק מריבוי המקרים המובאים לבית המשפט, ואף תוך זהירות והתחשבות בהטיות אפשריות (כגון עליה ביכולות ובהיקפי אכיפה). כך ראו עפ"ג 12819-11-15 מ.י. נ' בן-צבי (2015), עפ"ג 17796-10-14 מ.י. נ' דדון (2015), עפ"ג 31126-05-14 מ.י. נ' חריט (2015), עפ"ג 24376-07-14 מ.י. נ' עמר (2015) ועפ"ג 46738-09-14 מ.י. נ' צקבאשווילי (2014) - ענייניהן של שתיים ושלוש מעבדות סמים מסוג זה מובאים מדי שבוע בפני ערכאת הערעור בבית המשפט המחוזי בתל-אביב - יפו, כאמור בפסיקתו; וממחוזות אחרים - ת"פ (מרכז) 21059-03-16 מ.י. נ' איליספוב (2017) וע"פ (מחוזי חיפה) 42358-10-14 גיא נ' מ.י. (2015).

6. מדיניות הענישה שנקבעה על-ידי בית המשפט העליון ונוהגת בכל הערכאות, לעניין גידול קנבוס בסדרי גודל של קילוגרמים ספורים, מחייבת מאסר בפועל, בין שישה חודשי מאסר בכליאה ועד לשנתיים (וראו למשל ת"פ (מחוזי ת"א) 40182/05 מ.י. נ' מטיס (2006), עניין דגן הנ"ל, ת"פ 17043-07-13 מ.י. נ' עמר (2014) ופסק הדין בעפ"ג 24376-07-14 מ.י. נ' עמר (2015)).

הסניגור המלומד טרח וליקט פסקי-דין וגזרי-דין שבהם הושתו על נאשמים עונשים קלים, ממאסר מותנה ועד למאסר בעבודות שירות; דא עקא, שאלו ניתנו בנסיבות מיוחדות של שיקום מרשים, או בנסיבות חריגות, וכל זאת תוך הדגשה של חריגות הענישה המקלה ואשרור המדיניות המחמירה;

7. לנוכח האמור, ובהתחשב במספר השתילים, ייקבע מתחם העונש ההולם בין שמונה לבין 24 חודשי מאסר, כעונש עיקרי.

נסיבות שאינן קשורות למעשי העבירה - מיקום העונש במתחם:

1. הנאשם יליד 1969, כבן 49 כיום, גרוש ואב לשני בנים בגילאי 20 ו- 24. מוצא הנאשם במשפחה נורמטיבית ותומכת. הנאשם סיים 12 שנות לימוד והתגייס לצבא, ובמהלך שירותו הצבאי נשפט ונכלא בגין עבירת סמים. לאחר שחרורו שמר הנאשם על רצף תעסוקתי ומשנת 2016 הוא עובד כנהג בחברת לוגיסטיקה, לשביעות רצון מעסיקיו [נע/4]. הנאשם וגרושתו, בסיוע בנם הבכור, מתמודדים עם צרכיו המיוחדים של בנו הצעיר, הלוקה בשכלו וסובל מהפרעות התנהגות [נע/3, עדויות לעונש]. הבן מטופל תרופתית ומשנת 2017 גם בקנבוס רפואי באישור [נע/1].

2. הנאשם נעדר עבר פלילי, למעט העבירה שעבר בעת שירותו הצבאי כאמור לעיל.
3. הנאשם מסר לשירות המבחן כי נהג לצרוך קנבוס בתדירות יומית לצרכי התרגעות ואלחוש עצמי, עד שחדל עקב ההליך דנן. הנאשם הכחיש כל בעייתיות בשימוש התכוף ורוב השנים בסם, ואינו מוצא פסול בשימוש בסם תוך עבירה על החוק.
4. ככלל, שירות המבחן התרשם שהנאשם נוטה לצמצם ולהכחיש בעייתיות בתפקודו, אינו יציב בתחומי חייו השונים (מעבר תכוף בין מקומות עבודה, מערכות יחסים), ובוחר להתמודד עם קשיים בדרך הנחזית לו קלה הגם שאינה מותאמת ואף מזיקה. אמנם, לנאשם אין דפוסי פעולה עברייניים ומערך ערכיו נורמטיבי, אך ללא טיפול מתאים - קיים סיכון להישנות עבירות סמים בעתיד.
5. ביחסו לעבירות נשוא ההליך, הנאשם תולה את ביצוען במצבו של בנו, אינו נוטל אחריות על משמעות מעשיו, ואינו מוצא צורך בשינוי של דפוסי פעולתו וחשיבתו. כך, סרב הנאשם בתחילה להשתלב במסגרת טיפולית לפי המלצת שירות המבחן [תסקיר 7.5.17].
6. הנאשם ניצל הזדמנות שנתנה לו, ובחודש אוגוסט 2017 השתלב ביחידה עירונית לטיפול בנפגעי התמכרויות (תסקיר 23.8.17; 24.8.17; מכתב מהיחידה העירונית נע/5). אלא, שהנאשם המשיך לשלול בעייתיות ממשית בהתנהלותו, תלה אחריות במצבו של בנו, ואף תלה אשם במוסדות הציבור שלא מצאו פתרון לבעיותיו של הבן. כך, גם בדצמבר 2017 ברור היה שלא חל שינוי בעמדותיו של הנאשם, שהשתתף בטיפול אך ורק מחמת ההליך הפלילי [תסקיר 14.1.18]. שירות המבחן מצא ניצוץ של תנועה לקראת שינוי אצל הנאשם והציע דחייה נוספת. הדחייה שניתנה, ניתנה בנדיבות, ועתה לפני תסקיר אחרון מיום 1.7.18:
- הנאשם מתמיד בטיפול ביחידה העירונית הנ"ל, כשהוא מגיע לפגישות השבועיות. הנאשם החל להיעזר בקשר הטיפולי ולשתף בקשייו, שרובם נעים סביב הטיפול בבנו (כיום הבן מצוי בחזקתו בחלק מסופי השבוע). הנאשם סובל מעייפות, בדידות ותחושות של חוסר אונים ועד ייאוש. הנאשם "מכיר היום יותר מבעבר" בכך שעבר על החוק, וככלל נוטל יותר אחריות על בחירותיו וחיייו. עם-זאת, הנאשם אינו סובר שקיימת או התקיימה אצלו בעיה של תלות בסם.
7. שירות המבחן מוצא כי הנאשם מתקדם בטיפול, אמנם בהדרגה, כשחל שינוי ראשוני בעמדותיו הנוקשות והמכחישות. השירות חושש שאם לא ימשיך הטיפול, עלול הנאשם לחזור לשימוש בסם. לנוכח הצורך בטיפול ונכונות הנאשם להתמיד בו, ממליץ השירות להטיל על הנאשם עונש של מאסר מותנה בלבד וצו מבחן.
8. במצב דברים זה, אינני מוצא עילה לחרוג ממתחם העונש שנקבע מטעמי שיקום. הנאשם לא עבר עד-עתה את אותו שינוי לבבות שיכול להצדיק חריגה מסוג זה ("אינדיקציות לשינוי עמוק בהתנהגות ובדרך החשיבה", לפי הלכה שנפסקה בע"פ 6637/17 **קרנדל נ' מ.י.** (2018)), ולמעשה הנאשם מבקש לשוב לשגרת חייו ללא שינוי;
9. לזכות הנאשם עומדים נתונים כבדי-משקל:
א. עונש מאסר יפגע קשות בנאשם, כדין מאסר ראשון, אך פגיעה זו אינה חריגה;

ב. אף שהבן הזקוק לטיפול מצוי בחזקת הנאשם רק בסופי שבוע ואף זאת באופן חלקי [תסקיר 1.7.18 בע' 2; עדות גיסתו בע' 11 לפרוטוקול], ברור כי ענישתו של הנאשם בכליאה תקשה מאוד על הבן, כמו-גם על גרושתו ובנו הבכור של הנאשם, שעיקר מעמסת הטיפול מונחת על כתפיהם;

ג. הנאשם הודה בביצוע העבירות ובכך לקח אחריות על מעשיו, ולו גם באופן חלקי וחסר וללא הפנמה מלאה גם כיום;

ד. עוד יינתן משקל לקשיים שבטיפול בבן, שיצרו אצל הנאשם מצוקה קשה ולא-מעובדת, שבוודאי תרמה למעורבות האסורה בעבירות סמים;

ה. חלוף הזמן מעת ביצוע העבירות מהווה שיקול נוסף להקלה, אף שלא חל שיהוי בפעולת התביעה;

ו. הנאשם נרתם לטיפול מחשש לגורלו בהליך המשפטי, ולא נראה שינוי מובהק ומהותי בתפיסותיו גם לאחר חודשי טיפול רבים. יחד עם זאת, יש לתת משקל להתמדתו בטיפול, וגם לנכונותו המאוחרת לשתף עצמו בהליך באופן מעמיק יותר;

ז. משקל רב יינתן להיעדרו של עבר פלילי (לא יינתן משקל לעבירה שעבר בשעת שירותו הצבאי);

10. לנוכח כל אלה, ימוקם עונשו העיקרי של הנאשם בתחתית המתחם שנקבע.

11. הפסיקה חזרה וחייבה את הטלתם של עיצומים כספיים מכבידים בגין עבירות גידול כגון דא (וראו למשל עפ"ג 30016-07-17 מ.י. נ' קנוש (2017)), אך אחייב את הנאשם בקנס מתון בלבד, לנוכח מצבו הכלכלי ומאסרו הצפוי. מאסר מותנה והתחייבות כספית ייקבעו לתוספת הרתעה.

12. פסילתו של הנאשם מלנהוג מחויבת לפי הדין, באין סיבה מיוחדת המצדיקה סטייה מהכלל. עם-זאת, תיקבע תקופת הפסילה במתינות, כדי שלא להקשות על שיקומו של הנאשם לאחר מאסרו.

סוף-דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שמונה חודשי מאסר בפועל, מהם ינוכו ימי מעצרו מיום 23.6.14 ועד ליום 25.6.14 (כולל), גם אם יראו רישומי שב"ס אחרת;

ב. שישה חודשי מאסר על-תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת סמים מסוג פשע;

ג. קנס בסך ₪ 2,000 שישולם עד ליום 1.1.2019 ויועבר לזכות קרן הסמים, או חודש מאסר תמורתו. בקשות לדחייה נוספת של מועד תשלום הקנס או לפריסתו לתשלומים ניתן להגיש למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות;

- ד. התחייבות בסך 3,000 ₪ למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת סמים מסוג פשע. לא תיחתם ההתחייבות, ייאסר הנאשם למשך חודשיים;
- ה. שלושה חודשי פסילה מיום שחרורו, מלנהוג או לקבל רישיון נהיגה;
- ו. שישה חודשי פסילה על-תנאי למשך שנתיים מתום תקופת הפסילה בפועל, מלנהוג או לקבל רישיון נהיגה;

הוראות נלוות:

- א. מוצגים: סמים וכלי גידול יושמדו, וכל מוצג אחר יועבר להכרעה פרטנית של קצין משטרה;
- ב. פיקדון: ככל שהיה, בתיק זה או בתיק קשור, יושב לנאשם לאחר כניסתו למאסר או החלטה אחרת של בית משפט מחוזי;
- ג. עותק גזר הדין יועבר לידיעת שירות המבחן;
- זכות ערעור לבית המשפט המחוזי ותך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ' כסלו תשע"ט, 28 נובמבר 2018, במעמד הצדדים.

[1] ההלכה הפסוקה מאפשרת לערכאה הדיונית, הנחשפת למספר גדול של כתבי אישום ותיקים דומים, מרווח שיקול דעת וגמישות להסיק מסקנות אודות התגברותה של תופעת פשיעה בתחום עבריינות מסוים, אף אם לא הובאו לפניה נתונים עובדתיים חד משמעיים (ע"פ 4841/13 ספי נ' מ.י. (2014), ע"פ 5535/12 כאברי נ' מ.י. (2013), וע"פ 3160/12 כריסטיאן נ' מ.י. (2013));